

RĂZBUNARE
Perpetua

Roxana Lazăr

Libris
EDITORIAL
Braşov 2019

ACUM

Această situație mi-a provocat o neliniște ciudată, trebuie să recunosc, dar a demonstra cât de mult am încredere în el este una dintre chestiile pe care știu să le fac cel mai bine. Tot ceea ce s-a întâmplat în ultimele zile nu a făcut altceva decât să se acumuleze peste multe luni de deziluzii constante și tulburări interioare.

Aud zgomotele puternice care provin din bucătărie. *Își pregătește un ceai.* Subconștientul meu lucrează în opoziție cu tot ceea ce îmi impun să gândesc. Îmi sugerează să fug, să mă salvez. *Peste puțin timp, se va întoarce în pat, se va băga sub pătură și va începe să sforăie ca de obicei.*

Creionul, servitorul meu fidel în corectarea lucrărilor, a alunecat către dicționar. S-a oprit cu vârful îndreptat în direcția mea, în semn de acuzare. Ușa de la intrare este închisă cu furie. *A plecat.* În sfârșit, pot să trag aer în piept, ușurată. Fixez ecranul iluminat al laptopului, sperând într-un ajutor, ca și când acest ecran ar putea să aibă răspunsuri la toate întrebările mele.

ÎNAINTE ▶▶▶▶▶▶▶▶▶▶ *Capitolul 1*

Începeam ziua cu o cafea americană, cana plină cu vârf, gata să se reverse, pusă pe suprafața pătată a biroului meu. Această mobilă fusese achiziționată de către părinții mei în perioada anilor mei de studenție. Petrecusem multe nopți de insomnii, recapitulând capitole întregi și creând scheme conceptuale. În acea perioadă, biroul meu era acoperit de sute de foi cu notițe, de texte universitare și cărți care îmi erau absolut necesare. După mulți ani, același birou continua a fi împovărat de cărți și alte chestii pe care nu mai reușeam să le deslușesc.

Sub o enormă cantitate de foi imprimare, așezate în mod dezordonat, se vedea un catalog de la Ikea. În marginea dreaptă, dintr-o fotografie alb-negru, închisă într-o ramă de argint, se uitau la mine, surâzători, doi tineri. Ea – cu părul lung și negru, el – cu părul scurt și ochelari de soare. Erau îmbrăcați cu pantaloni evazați și cămăși cu imprimeuri florale. Păreau a fi senini și fericiți.

Părinții mei, cei care îmi surâdeau din acea fotografie, sărbătoriseră, nu cu mult timp înainte, patruzeci de ani de căsătorie. Deciseseră împreună să se îndepărteze de haosul orașului etern, Roma, și locuiau, de mai bine de zece ani, la Frascati. Își petreceau zilele îngrijind grădina vilei și pe cei doi ciobănești germani. Mama cânta la pian

arii din Debussy, în timp ce tata citea romane polițiste. După o viață petrecută împreună, nu dădeau semne de plictiseală și păreau mai uniți decât înainte. Niciodată nu îi auzisem certându-se.

Înceau să nu mă deranjeze. Evitau să vină la Roma. Ne vedeam rar, mai mult în perioada sărbătorilor. Atunci lăsam locuința mea romană și mă duceam la ei, la Frascati. Mâncam bunătăți făcute în casă de mama, nelipsitele *fettuccine* cu sos *ragù* și beam vin din cantinele locale. Povesteam câte ceva despre lucrările mele și ei îmi povesteau, mai mereu, despre câinii lor.

— Fac o sumedenie de gropi în grădină, dar nu reușesc să îi dezvăț. Au reușit să despoaie rădăcinile copacilor și eu, zi de zi, trebuie să repar daunele pe care le fac ei. Parcă ar fi doi copii cărora le-ai dat două gălețușe de plastic, o lopățică și un munte de nisip. Ce vor face? Vor împărștia nisipul peste tot, zicea tatăl meu, în timp ce își sorbea liniștit vinul roșu dintr-un pahar de cristal.

— Nu te tot lamenta, Carlo! I-ai vrut tu, câinii. Eu te avertizasem, îl lichida mama, așezată în fotoliu, cu privirea nemișcată asupra vârfului incandescent al țigării.

De fiecare dată când o vedeam pe mama fumând, îmi aduceam aminte de mâinile ei care miroseau a tutun și care îmi mângâiau fruntea febrilă în perioada bolilor copilăriei. Putea să mă liniștească printr-o simplă atingere. După mulți ani, încă mai aveam nevoia de a simți răcoarea mâinilor sale pe fruntea mea.

După câteva ore petrecute împreună cu ei, îi lăsam pe părinții mei ocupați cu tot felul de treburi. Nu se opreau niciodată. Cei doi câini, Rex și Zelda, nu dădeau semne de a fi neascultători. Mereu lângă tata, unul

în stânga, celălalt în dreapta, păreau umbra lui. În momentul în care le făcea un semn imperceptibil cu capul, cei doi maiestuoși câini se așezau. Nu mișcau nici măcar coada. Aveau privirea fixată pe figura tatei, așteptând ordinele sale. Știam de ce tata povestea în continuare de problemele pe care le avea cu câinii. Relata întruna despre experiențele sale actuale și care erau concentrate pe cei doi câini. În realitate, el era foarte fericit pentru că îi avea și se afla în completă sintonie cu ei. Erau ca un fel fii minori.

Trăiam singură de zece ani și încercam să-mi organizez, cum puteam mai bine, zilele. Reușeam cu multă greutate să-mi fac ordine în casă și nici biroul meu nu vedea zile prea bune. Nu aveam niciodată timp să aranjez teancurile de hârtii imprimare care așteptau, deseori chiar luni întregi, să fie revăzute, așezate și puse la punct. Viața izolată, intenționat aleasă de mine însămi, nu-mi producea cine știe ce probleme.

Acea zi nu părea a fi foarte diferită de celelalte. Totuși, dimineața pătrundea în încăperea cu o fericire neașteptată. Liniștea casei era întreruptă de zgomotele surde care proveneau de afară. Cineva, acolo, curăța grădina de frunzele putrede ale iernii și o pregătea pentru primăvara care bătea la ușă cu o frenezie greu de înlăturat. O anumită agitație, o neliniște imediată, era palpabilă în aer.

Afară, dincolo de fereastra camerei mele, se întindea un peisaj de primăvară cu cer albastru traversat de câte un norișor pufos, cu formă caraghioasă. Unul dintre acești nori avea un contur asemănător unei balene care a suflat din burta sa enormă un norișor în formă de OZN. Pe măsură ce observam mișcarea rapidă a

acelei formațiuni de aer umed și care își schimba forma neîncetat, mă gândeam la cât de mult mi-ar fi plăcut să abandonez, chiar și pentru câteva ore, laptopul meu fidel. De câteva zile, tot încercam să încep un capitol nou, fără să reușesc. Eram sub influența nefastă a celui mai disperat demon al scriitorului: blocajul. Scriam câte două, trei fraze și le ștergeam imediat după ce le citeam. Tot ceea ce redactam mi se părea ridicol și banal. Cuvintele îmi ieșeau curate, dar lipsite de profunzime. Eram atentă la toate detaliile de sintaxă, dar, în aparență, nu aveam rezultate demne de a fi notate. Numai resturi ale unei așa-zise literaturi insipide, plictisitoare și triste.

După luni de ploaie continuă, care alimentaseră imaginația mea, venise momentul de a schimba direcția de marș. În spatele barierei din sticlă murdară a biroului meu, care era atât o fereastră, cât și un zid de apărare împotriva unei lumi care se afla în continuă mișcare, se găseau anumite răspunsuri. Eu le căutam, speram să le găsesc, dar îmi lipsea curajul necesar pentru a abandona acele patru ziduri între care mă separam de restul lumii. Totuși, trebuia să fac ceva pentru a mă scutura de acea apatie, pentru a înlătura acea incapacitate care găsisese lăcaș benefic în mintea mea, altfel extrem de prolifică.

Mai încolo de cireșul care lăsase ramurile sale pline de frunze de un verde crud, abia apărute după lunile de iarnă, se afla strada cea mai liniștită a cartierului. Nu că așa fi vrut doar liniște atunci când, cu câțiva ani înainte, căutam o casă. Totuși, fusese această liniște cea care îmi adusese o mulțime de beneficii în lunile imediat următoare mutării mele. Fuseseră perioade de muncă intensă, iar rezultatele nu se lăsaseră așteptate prea mult. Munceam zi și noapte, fără odihnă sau pauză.

Aveam impresia că fotoliul pe care îmi petreceam aproape toată ziua și întreaga noapte avea un fel de super glue, care mă obliga să nu mă mișc de acolo. Mă oprea să ies din casă și să socializez. Nu vreau să exagerez, dar în acea primă perioadă a șederii mele în noua casă, habar n-aveam ce se afla dincolo de fereastra mea.

Editorul îmi trimitea cereri de servicii, pe care eu le acceptam fără să cârtesc și asupra cărora lucram fără întrerupere. Nu întârzasem niciodată la predarea lucrărilor comisionate. Redactam totul în manieră perfectă, cu un stil linear și curat. El era mulțumit, iar eu eram plătită bine.

În acea zi de început de primăvară, sub razele unui soare minunat, am forțat privirea, obligându-mi ochii a vedea mai încolo de geamurile pătate de luni și luni de ploaie și am început un nou capitol al vieții mele.

Capitolul 2

Mă plimbam prin centru fără o țintă precisă, după luni întregi de temniță autoimpusă și dedicare exclusivă textelor comisionate. Simțeam nevoia de a mă destinde, de a „ieși din priză”. Aveam nevoie absolută de o pauză. Străduțele înguste, barurile cu măsuțe aglomerate și oamenii prezenți la orice oră din zi și din noapte îmi dădeau impresia unui scenariu fellinian. Mă uitam în jur, admirând capacitatea persoanelor de a lua viața așa cum li se propunea, cu multă ușurință și cu un curaj ambițios.

Eram binedispusă și ascultam frânturi din discuțiile care se purtau în jurul meu. Se vorbea deschis despre iubiri actuale și despre amintiri pierdute, despre părinți aflați pe marginile abisului numit „maturitate” și despre mașinile cărora trebuia să li se facă asigurarea. Se povestea despre ultimul festival de muzică care ar fi trebuit să înceapă peste câteva zile și despre ratele împrumutului din bancă, încă neplătite.

Observam această amestecătură colorată de turiști și localnici, aproape toți cu un celular în mână. Unii erau ocupați să răspundă mesajelor scrise, alții trimiteau mesaje vocale. Străinii, cu hărțile despăturite și cu nelipsitele lor ghiozdănele, își roteau capetele ca niște titirezi, admirând capodoperele arhitectonice prezente

În acea zonă. Păreau atât de mici și de ne semnificativi în comparație cu măreția vestigiilor înconjurătoare!

Două tinere, care se aflau cu câțiva pași în fața mea, discutau destul de tare:

— Uite ce frumoasă este rochia asta! Rața aia de Michela avea una identică la petrecerea lui Ivan. Dar ei îi stătea chiar rău pe șoldurile alea masive. Nu i-ar face rău dacă ar ține o cură de slăbire.

Tânăra care tocmai vorbise avea părul lung, blond și strâns într-o coadă de cal. Era îmbrăcată cu o rochie albă, foarte scurtă și care lăsa foarte puțin loc imaginației. Mergea pe o pereche de pantofi cu toc cui. Prietena ei dădea din cap afirmativ, susținând teoria celei dintâi, în timp ce o invita să intre în *boutique*-ul ale cărui vitrine expuneau rochița în discuție.

— Hai să intrăm! O probăm și ne facem câteva *selfie*-uri, zise aceasta din urmă, o fată cu părul scurt, negru corvin și aranjat cu mult fixativ în formație de țepușe ridicate. Mare parte a urechii din stânga era ocupată de *piercing*-uri de diverse mărimi și de un dilatator negru. Pe partea din dreapta a umărului, în spate, vedeam un tatuaj mare, colorat, cu o formă pe care nu reușeam să o deslușesc. Un nou Picasso al artei tatuajelor dăduse frâu liber creației sale, folosind drept pânză pielea tânără și întinsă a puștoaicei. Cu siguranță, fusese gândit și desenat pentru a fi descoperit. Trebuia să fie admirat îndeaproape. Acesta era sigur motivul pentru care tânăra era îmbrăcată așa de sumar, fără o jachetă care să o protejeze de aerul rece al începutului de primăvară.

Cele două tinere continuau să râdă și să-și povestească nimicuri. Dispăruseră în interiorul magazinului grațios,

care avea pe ușa de la intrare toate simbolurile formelor de plată acceptate și recunoscute pe plan internațional. Eu mă oprisem în localul de vizavi, fiind curioasă să văd ceea ce fac cele două prietene, atât de diferite una de cealaltă. În realitate, voiam doar să-mi eliberez mintea. Nu intenționeam să le spionez. De afară observam cum alegeau mărimile rochiilor, cum mergeau spre cabinele de probă și cum dispăreau înăuntru. Vândătoarea, o femeie trecută de ceva timp de vârsta primei tinereți, cu fața obosită, controla cu intermitență un celular. *Trebuie să primească un mesaj important*, îmi ziceam eu.

Între timp, o chelneriță îmi adusese broșura cu meniul localului. Am ales o plăcintă cu mere și o cafea americană. Îmi plăcea la nebunie plăcinta cu mere pentru mariajul perfect dintre dulce și acrișor, mai ales dacă deasupra avea și un strat subțire de praf de scorțișoară.

Cele două tinere nu ieșiseră încă din *boutique*. Tocmai îmi ajunsese comanda, când le-am văzut apărând cu două pungi care, probabil, conțineau aceeași rochie pe care Michela o avusese la petrecerea lui Ivan. Amândouă au întors capul, uitându-se direct la mine. Poate că se simțiseră observate și voiau să înțeleagă care fusese motivul interesului meu în ceea ce le privea. Am coborât privirea în farfuria din față, începând să-mi consum plăcinta cu mere și să-mi beau cafeaua, care avea gust de boabe prea arse.

La acea oră, înainte de prânz, persoanele continuau să se plimbe, în timp ce eu rămăsesem acolo, analizând fără niciun scop, trendurile și moda. Mă simțeam neadecvată, așa cum eram îmbrăcată în acel moment. Aveam o pereche de pantaloni negri, spălăciți, pentru